

11 DE JULIOL DEL 2013

Catalina
Gayà

La trobo a la seu de la l'Associació de Dones de la Mina, més coneguda com la casa de les *adrianes*. Quan gairebé acabem, descobreixo que, el 2010, la Generalitat li va atorgar la Medalla al Treball President Macià.

—Les *adrianes* neixen el 2001.

—Neixen d'una inquietud personal. Al barri, no s'havia treballat la participació de les dones. Hi havia un buit. Aquí les dones ni opinaven ni tenien cap lloc on poder descarregar les seves preocupacions.

—¿Què va fer?

—Vaig anar porta per porta. Hi havia qui em deia: 'Aquí no truquis que venen droga', i jo trucava.

«Defensava el que creia: donar veu a les dones i derrotar els mafiosos»

—¿Van venir?

—Totes, però no es volien barrejar. Va ser duríssim, però havia de defensar allò en el que jo creia: donar veu a les dones i, què carai, derrotar els mafiosos.

—¿Les van recolzar?

—El 2004, vam participar en la primera trobada estatal de Dones de Zones Obreres. Per fi, es parlava de la Mina positivament: de dones amb idees i capaces de treballar per als altres de manera altruista. iS'hi han vinculat 70 dones!

—Era l'any del Fòrum.

—I ningú parlava de les barraques del Camp de la Bota, per això vam fer unes maquetes. Es parlava de pau i solidaritat, però ningú es recordava de la infància i, per això, vam fer un manifest i vam recollir 55.000 firmes. iFèiem propostes!

Gent corrent

Àngels Rosell

Vaig a la Mina a la recerca de la història de les 'adrianes' i conec una dona enèrgica, una lluitadora social incansable.

FRANCESC CASALS

«Els 60, vaig denunciar la situació de la Maternitat»

—Arriba a la Mina els anys 70.

—He estat lligada al barri més de 40 anys. Els 70, vam crear una escola bressol per als fills de les dones gitanes que s'havien organitzat en cooperativa d'artesanía.

—¿Com ho va fer?

—Era el 1972. S'havia de fer bé. Vaig anar a Rosa Sensat i vam crear Belen-day, que vol dir *amor de mare*. És una mica carrincló, però és bonic ¿oi?

Vaig anar a veure la presidenta de la Coordinadora d'Escoles Bressol de Catalunya i em vaig barallar amb Felipe González perquè es reconegué la importància de les escoles bressol.

—I miri ara.

—iTot el que vam batallar s'està perdent! No sap com vam perseguir el president Pujol. Quan vam començar, eren escoles privades i fins i tot donaven tranquil·litzants als nens.

—I els 80 entra a l'Ajuntament de Sant Adrià.

—El 1983, la població gitana em va empènyer perquè entrés en política, i vaig ser regidora de Serveis Socials. Hi vaig ser una dècada.

—¿Com valora l'experiència?

—Vaig aprendre que és una feina molt dura si creus que fer política és millorar la situació dels ciutadans. També vaig tenir molts disgustos.

—¿D'on li ve aquesta lluita social?

—Quan tenia 17 o 18 anys, treballava en una empresa que tenia una fàbrica a Montjuïc, i quan feia les fitxes setmanals dels obrers, els descomptava el que l'empresa els havia presat. Em vaig adonar de la necessitat d'aquella gent, i vaig anar a les barraques on vivien, i no ho sé vaig començar... Allò de la Maternitat també em va afectar molt.

—¿Allò de la Maternitat?

—Devia ser el 1967. Vaig llegir un article en què es denunciava la situació dels nens a la Maternitat. Hi vaig anar de voluntària i quan vaig sortir em vaig posar a plorar. Faltava personal i menjar. Els nens patien.

—¿Què va fer?

—Ho vaig denunciar. Vaig recollir 300 firmes i vaig fer una denúncia davant els periodistes. Em van fer fo-

«Tinc 82 anys i moltíssima energia. Crec que s'ha de dir la veritat»

ra, però em van haver de readmetre i hi vaig estar quatre anys. Després vaig anar al Camp de la Bota i vam muntar l'escola bressol. Un dia van arribar unes monges i es van oferir com a voluntàries. Al cap de dos mesos, els vaig preguntar si sabien què havia passat a la Maternitat, i és clar que ho sabien. Els vaig dir que jo havia fet la denúncia.

—¿Se'n van anar?

—iI ara! Sor Genoveva fins i tot em pagava el telèfon.

—¿Quants anys té?

—En tinc 82 i moltíssima energia. Avui estic cansada perquè he anat a una reunió que s'ha allargat molt. Sempre he cregut que és molt important dir la veritat. Avui dia sembla que costa. ≡

gentecorriente@elperiodico.com